

S
ygn. akt V K 176/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Młodawska – Piaseczna

Ławnicy: Hanna Gajewska-Kańska

Jadwiga Młynarczyk-Kołodziejka

Protokolant: Monika Kurek

w obecności Prokuratora: Małgorzaty Komsty

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2022 roku, 20 października 2022 roku i 16 listopada 2022 roku

sprawy:

D. K. (1), syna C. i E. z domu S., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 lutego 2022 r. w N. godząc D. K. (2) nożem w okolicę lewej pachwiny doprowadził do powstania rany klutej o długości ok. 2 cm poniżej więzadła pachwinowego penetrującej w okolice żyły udowej powodując rozległe uszkodzenie w postaci rozdarcia żyły udowej o długości około 2 cm sięgające powyżej więzadła pachwinowego lewego oraz przecięcie żyły odpiszczelowej, czym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym w chwili czynu jego możliwość do pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.;

w dniu 29 stycznia 2022 r. w N. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki T. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie sygn. akt II K 615/21 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz nie stosując się do decyzji nr (...) Starosty (...) dnia 14 września 2020 r. o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. „AM, B1, B”, **tj. o czyn z art. 244 k.k. w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

orzeka

oskarżonego D. K. (1) uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie (...) aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż działał z zamiarem bezpośrednim, i czyn ten kwalifikuje z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje oskarżonego a na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego D. K. (1) uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż działał z zamiarem bezpośrednim i nie stosował się także do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Legionowie w sprawie sygn. akt II K 591/21 i czyn ten kwalifikuje z art. 244 k.k.

w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje oskarżonego a na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu D. K. (1) w pkt. 1 i 2 niniejszego wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i orzeka karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. K. (1) kary łącznej 3 (trzech) lat 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 28 lutego 2022 roku godzina 13.00 do dnia 16 marca 2022 roku do godziny 13.00;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego wyszczególnionego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...)/75/22/P, poz.1 (k. 280);

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych II/83/22/P (k. 281) nakazuje zwrócić: poz. 2 oskarżonemu D. K. (1), poz. 3 pokrzywdzonemu D. K. (2) oraz dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych III/112/22/P (k. 279) poz. 3 nakazuje zwrócić oskarżonemu D. K. (1);

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 176/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

USTALENIE FAKTÓW		
Fakty uznane za udowodnione		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)
1.1.1.	D. K. (1)	<p>Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 lutego 2022 roku w N. działając z zamiarem bezpośrednim, godząc D. K. (2) nożem w okolicę lewej pachwiny, doprowadził do powstania rany klutej o długości około 2 cm poniżej więzadła pachwinowego penetrującej w okolice żyły udowej powodując rozległe uszkodzenie w postaci rozdarcia żyły udowej o długości około 2 cm sięgające powyżej więzadła pachwinowego lewego oraz przecięcie żyły odpiszczelowej, czym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym w chwili czynu jego możliwość do pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, tj. czynu kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.</p> <p>Nadto za winnego tego, iż w dniu 29 stycznia</p>

		<p>2022 roku w N. na ulicy (...), działając z zamiarem bezpośrednim, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki T. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie sygn. akt II K 615/21 i przez Sąd Rejonowy w Legionowie w sprawie sygn. akt II K 591/21 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz nie stosując się do decyzji nr (...) Starosty (...) dnia 14 września 2020 roku o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. „AM, B1, B”, tj. popełnienia czynu z art. 244 k.k. w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>D. K. (2) od około 2 lat pozostawał w związku partnerskim z L. P., która użytkowała samochód osobowy marki T. (...) o nr rej. (...). Wskazani, od około czterech – pięciu miesięcy, znali D. K. (1). Utrzymywali z nim kontakty towarzyskie, mieszkali blisko siebie, spotykali się, D. K. (1) kilka razy ich odwiedził. Analogicznie, D. K. (2) odwiedzał D. K. (1) w miejscu jego zamieszkania, spotykał się</p>	<p>Zeznania świadka D. K. (2), w części uznanej za wiarygodną</p>	<p>k. 27-30, 392-396</p>	

<p>z nim częściej, bez partnerki, otrzymał nawet od niego kody potrzebne do wejścia zarówno na teren posesji jak i klatkę schodową bloku, gdzie mieszkał.</p>			
<p>Wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1), w części uznanej za wiarygodną</p>	<p>k. 49-50, 55-56, 390-392</p>		
<p>Zeznania świadka L. P., w części uznanej za wiarygodną</p>	<p>k. 79-80, 436-438</p>		
<p>W dniu 29 stycznia 2022 roku L. P. oddała w użytkowanie samochód marki T. (...) swojemu partnerowi oraz D. K. (1). Około 21.30, gdy obaj się nim poruszali, D. K. (1) kierując autem, pomimo orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz decyzji o cofnięciu uprawnie do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii AM, B1 i B, jechał ulicą (...) (...) od drogi numer (...) ((...) W.), na skutek niedostosowania prędkości do warunków atmosferycznych stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na lewą stronę jezdni i na pobocze, w konsekwencji uderzył samochodem w znak drogowy F – 6a, uszkadzając go. Następnie kontynuował jazdę ulicą (...) (...) w kierunku stacji PKP (...). Po przejechaniu około 300 metrów, na</p>	<p>Zeznania świadka D. K. (2), w części uznanej za wiarygodną</p>	<p>k. 27-30, 392-396</p>	

<p>skrzyżowaniu ulicy (...) (...) z bocznym przejazdem kolejowym, skręcił w prawo i wjechał na tory kolejowe, po czym po przejechaniu około 50 metrów zatrzymał się na torach z uwagi na uszkodzenie wszystkich kół w pojeździe. Na miejsce zdarzenia przyjechał patrol policji.</p>			
<p>Wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1), w części uznanej za wiarygodną</p>	<p>k. 49-50, 55-56, 390-392</p>		
<p>Zeznania świadka L. P., w części uznanej za wiarygodną</p>	<p>k. 79-80, 436-438</p>		
<p>Szkic miejsca wypadku drogowego</p>	<p>k. 101</p>		
<p>Notatka urzędowa</p>	<p>k.1</p>		
<p>Szkic miejsca wypadku drogowego</p>	<p>k. 101</p>		
<p>D. K. (1) jest osoba już dotychczas kilkakrotnie karana, m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 8 lipca 2021 roku, sygn. akt II K 591/21, prawomocnym dnia 9 sierpnia 2021 roku, został skazany za czyn z art. 178b k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. na karę grzywny oraz na podstawie art. 42 § 1 a pkt 1 k.k. orzeczono 1 rok zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i za czyn z art. 180a k.k. na karę grzywny oraz</p>	<p>Karta karna</p>	<p>k. 385-386</p>	

<p>podstawie art. 42 § 1 a pkt 1 k.k. orzeczono 1 rok zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W konsekwencji m.in. orzeczono łącznie 2 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>			
<p>Kolejno, wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 2 grudnia 2021 roku, sygn. akt II K 615/21, prawomocnym dnia 10 grudnia 2021 roku, D. K. (1) uznany został winnym tego, iż w dniu 28 marca 2021 roku w miejscowości N., woj. (...), na ulicy gen. T. prowadził pojazd mechaniczny marki R. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, nie stosując się do decyzji nr (...) Starosty (...) z dnia 14 września 2020 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi kat. "AM/B1B", tj. czynu kwalifikowanego z art. 180a k.k. i została mu wymierzona kara grzywny oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.</p>	<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 2 grudnia 2021 rok, sygn. akt II K 615/21u</p>	<p>k. 112</p>	
<p>Decyzją Starosty (...) z dnia 14 września 2020 roku D. K. (1) cofnięto uprawnienia kategorii AM/B1/B wydane w dniu 16 stycznia 2017 roku przez Starostę (...) z uwagi na</p>	<p>Decyzja Starosty (...) z dnia 14 września 2020 roku o cofnięciu uprawnień D. K. (1)</p>	<p>k. 114</p>	

przekroczenie dozwolonej liczby punktów karnych.			
W wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego w pojeździe został rozbity przedni lewy reflektor światła zespolnego, zgnieciona pokrywa komory silnika do jego wnętrza z lewej strony, od dolnej krawędzi do górnej, wgnieciony błotnik przedni z lewej strony do wnętrza komory silnikowej, wyrwany lewy narożnik zderzaka przedniego oraz uszkodzone wszystkie koła. W związku z powyższym obecni na miejscu zdarzenia funkcjonariusze policji zatrzymali dowód rejestracyjny samochodu marki T. (...).	Protokół oględzin samochodu osobowego marki T. (...)	k. 102-102v	
Dokonane po zatrzymaniu badanie analizatorem wydechu typu (...) wykazało u D. K. (1) w wydychanym powietrzu, o godzinie 21.06, 0,00 mg/l alkoholu etylowego, zaś badanie analizatorem wydechu u pasażera D. K. (2) wykonane o godzinie 21.07 wykazało 0,44 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, a kolejne o godz. 22.17 – 0,31 mg/l.	Protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu D. K. (2)	k. 103-103v	
Protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu D. K. (1)	k. 104-104v		

Świadczenie wzorcowania	k. 105		
Samochodu marki T. (...) posiadał jedyne ubezpieczenie OC nie posiadał ubezpieczenia AC. W związku z tym D. K. (1) umówił się z D. K. (2) i L. P., że pokryje on koszty naprawy auta. Samochód został wstawiony do mechanika, miał być naprawiany etapami, stosownie do których D. K. (1) miał pokrywać wynikające z tego koszty, które według wyliczenia wynosić miały kilka tysięcy złotych. Na co dzień przedmiotowy pojazd użytkowała L. P., która dojeżdżała nim do pracy, do której miała 30 kilometrów. Sprawy związane z naprawą samochodu koordynować miał jej partner D. K. (2), on też miał dopilnować sprawy pokrycia jej kosztów przez D. K. (1). W zakresie tym powstały jednak problemy. D. K. (1) nie pokrywał kosztów naprawy, która się przeciągała i w końcu zatrzymała, doszło do tego, że przestał on odbierać telefony od D. K. (2).	Zeznania świadka L. P., w części uznanej za wiarygodną	k. 79-80, 436-438	
Zeznania świadka D. K. (2), w części uznanej za wiarygodną	k. 27-30, 392-396		
W drugiej połowie lutego 2022 roku D. K. (2) wielokrotnie wysyłał do D. K.	Zeznania świadka D. K. (2), w części uznanej za wiarygodną	k. 27-30, 392-396	

(1) wiadomości tekstowe sms, w których treści, niejednokrotnie używając słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe zgłaszał pretensje do wskazanego, zarzucał mu m.in. niedotrzymywanie zobowiązań oraz wskazywał na niego, jako źródło problemów. Nadto, wskazywał w nich na trudności finansowe, trudną sytuację życiową, w której się znalazł, związaną także z utratą w tym okresie ciąży przez jego partnerkę L. P.. Z kolei D. K. (1) w nielicznych zwrotnych odpowiedziach sms wskazywał m.in. na brak pieniędzy. Dnia 27 lutego 2022 roku D. K. (2) podejmował analogiczne, nieskuteczne próby kontaktu z D. K. (1) w sprawie pieniędzy na pokrycie kosztów naprawy samochodu, a o godzinie 15:54 wysłał mu kolejną wiadomość, w której w wulgarny i dosadny sposób wskazał m.in. ma to, że D. K. (1) rozbil mu samochód, a dał 300 złoty, że ma problemy z mechanikiem i partnerką, że czeka do środy, a później będą problemy. Ponowne próby kontaktu D. K. (2) podjął jednak już 28 lutego 2022 roku, gdy okazały się nieskuteczne, około godziny 11.00, udał się do mieszkania przy ul. (...) w lokalu nr (...) w N., wynajmowanego przez D. K. (1), celem wyjaśnienia kwestii zwrotu pieniędzy

za naprawę samochodu. Furtkę jak i drzwi do klatki schodowej bloku otworzył, gdyż w ramach wcześniejszych kontaktów otrzymał od D. K. (1) stosowne kody. Z kolei drzwi do mieszkania otworzył, bowiem nie były zamknięte na klucz. D. K. (1) spał w ubraniu na rozkładanej kanapie w salonie, nikogo więcej w lokalu nie było. D. K. (2) podszedł do wskazanego. Znalazł się wówczas w przestrzeni pomiędzy łóżkiem a stojącym obok niego niskim stolikiem, na którym D. K. (1) pozostawił talerz i inne rzeczy, po spożytym wcześniej posiłku, w tym nóż kuchenny koloru czarnego o długości rękojeści około 11 centymetrów i długości ostrza około 9 centymetrów. Następnie D. K. (2) złapał śpiącego za ramię i próbował obudzić. W tym momencie D. K. (1) ugodził go wskazanym wyżej nożem w okolice lewej pachwiny. Widząc skutki swojego działania, duże ilości krwi, udzielił jednak pomocy rannemu koledze, w tym rozebrał go i podał ręcznik do tamowania krwi. W między czasie próbował dodzwonić się do L. P., jak też sam rozebrał się do majtek i koszulki oraz owinął nóż, który ugodził D. K. (2) i schował na dnie worka na śmieci, a worek zawiązany i gotowy do wyniesienia postawił koło

drzwi wyjściowych. Z L. P. próbował skontaktować się również sam D. K. (2). Na miejscu przyjechała też policja i pogotowie, które zabrało pokrzywdzonego w stanie wstrząsu do Szpitala (...).		
Bilingi połączeń oraz treści wiadomości sms	k. 241-255	
Bilingi połączeń telefonu o numerze 786 656 697	k. 258-266v	
Dokumentacja fotograficzna połączeń	k. 83-86	
Protokół oględzin lokalu przy ul. (...) w N.	k. 7-9v	
Protokół przeszukania lokalu przy ul. (...)	k. 16-18	
Materiał poglądowy	k. 74 - 75	
Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego	k. 44	
Zeznania świadka W. B.	k. 22-23, 438-439	
Wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1), w części uznanej za wiarygodną	k. 49-50, 55-56, 390-392	
Protokół przeszukania lokalu przy ul. (...)	k. 16-18	
Zeznania świadka W. B.	k. 22-23, 438-439	
Materiał poglądowy z oględzin miejsca czynu	k. 74	

<p>Jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej oraz zebranej dokumentacji medycznej w wyniku przedmiotowego zdarzenia D. K. (2) doznał obrażeń w postaci rany klutej okolicy pachowej lewej, przecięcia żyły odpiszczelowej oraz sięgającego powyżej więzadła pachwinowego lewego rozległe uszkodzenie żyły udowej na długość 2 cm. Pokrzywdzonego, po przywiezieniu do Szpitala (...), w trybie pilnym, poddano operacji chirurgicznej ratującej życie. Końcowo biegły stwierdził, iż obrażenia stwierdzone u D. K. (2) miały charakter obrażeń ciężkich i skutkowały powstaniem choroby realnie zagrażającej życiu, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k.</p>	<p>Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego</p>	<p>k. 44</p>	
<p>Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego</p>	<p>k. 88</p>		
<p>Opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej</p>	<p>k. 134-135</p>		
<p>Z kolei w opinii sądowo psychiatryczno-psychologicznej wydanej na podstawie analizy materiału zawartego w aktach sprawy oraz badaniu D. K. (1) w dniu</p>	<p>Opinia sądowa psychiatryczno-psychologiczna</p>	<p>k. 160-176</p>	

11 kwietnia 2022 roku biegli stwierdzili, iż D. K. (1) nie przejawia objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznano u niego organiczne zaburzenia osobowości. Zdaniem biegłych dane z biografii wskazanego nie wskazywały na występowanie u niego kiedykolwiek procesu psychotycznego, bądź epizodycznych zaburzeń psychosomatycznych.

Rodzaj nawiązanego podczas badania kontaktu oraz jego aktualny stan psychiczny nie nasuwały podejrzania psychozy. Ustalono natomiast, że D. K. (1) był hospitalizowany psychiatrycznie m.in. w związku ze skutkami doznanego urazu głowy z utratą przytomności. W dokumentacji opisywano nie tylko zmiany w obrębie ośrodkowego układu nerwowego uwidocznione w badaniach neuroobrazowych i czynnościowych mózgu, ale również w badaniach neuropsychologicznych oraz wskazywano na funkcjonalne objawy zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego, m.in. podczas wszystkich badań obserwowano znaczny poziom impulsywności, niskiej umiejętności odraczania reakcji. W wyraźnej trudności ze skupieniem uwagi na materiale złożonym, z tendencją do zachowań impulsywnych.

Wyniki testu wskazują na trudności w kontroli swojego zachowania u badanego, na dużą podatność na czynniki zakłócające oraz na impulsywność działania, która przekłada się na obniżoną zdolność kontrolowania własnych reakcji. Niewątpliwie w sposobie funkcjonowania badanego można zauważyć tendencję do impulsywności i pobłażliwości wobec samego siebie. Badany jest bezkrytyczny wobec swojego zachowania, z zaburzeniami życia afektywnego, z nietrzymaniem afektu (drażliwością, impulsywnością). Badanie wskazywało również na funkcjonalne objawy zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego zaznaczające się w kontakcie z opiniowanym. Objawy zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego zostały również uwidocznione w przeprowadzonych badaniach przy użyciu narzędzi diagnozy psychologicznej, tj. Test Figury Złożonej Reya oraz Test Pamięci Wzrokowej Bentona. Analiza jakościowa i ilościowa wskazuje, że badany uzyskał niskie wyniki, co nie tylko jednoznacznie sugeruje obniżenie zdolności percepcyjnych i pamięci wzrokowo-przestrzennej, ale wskazuje również na zakłócenia w obrębie funkcji pamięci, uwagi,

planowania i funkcji wykonawczych. Powyżej opisane objawy są reprezentacją zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego mających wpływ nie tylko na sferę poznawczą opiniowanego, ale również na sferę emocjonalno-popędową w ten sposób, że zdolność do kontroli impulsów jest u niego znacznie osłabiona. W wyniku tych zmian zwiększona jest zatem drażliwość, impulsywność w działaniu i skutkują one znacznym osłabieniem kontroli zachowań gwałtownych, impulsywnych.

Reasumując biegli stwierdzili, że biorąc pod uwagę zarzucany oskarżonemu czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. poziom intelektualny wskazanego pozwalał mu on na rozumienie sytuacji ujętej w zarzucie oraz przewidywanie jej konsekwencji prawnych. Oznacza to, że D. K. (1) miał zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynu. Jeżeli chodzi o drugi wyznacznik poczytalności - zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, to w ocenie biegłych w chwili tego z zarzucanych D. K. (1) czynu, w wyniku funkcjonalnych objawów zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego w odniesieniu do charakteru zarzucanego mu czynu (impulsywny), miał on

znacznie ograniczoną zdolność do kontroli podejmowanych przez siebie działań ujętych w zarzucie - zatem jego zdolność do pokierowania swoim postępowaniem w chwili zarzucanego mu czynu była znacznie ograniczona, zachodzą warunki określone w art. 31 § 2 k.k. w odniesieniu do zarzutu o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Odmienne, w świetle opinii, przedstawia się natomiast kwestia oceny stanu psychicznego D. K. (1) w odniesieniu do drugiego z zarzucanych mu czynów kwalifikowanego art. 244 k.k. z zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. Biegli stwierdzili bowiem, iż D. K. (1) w odniesieniu do tego czynu miał w pełni zachowaną zdolność do zrozumienia jego znaczenia oraz do pokierowania swoim postępowaniem.

Aktualny zaś stan psychiczny nie stanowi przeszkody do uczestnictwa wskazanego w postępowaniu procesowym i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Natomiast z opinii wydanej na podstawie przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej z dnia 8 czerwca 2022 roku w próbkach

Opinia pisemna i ustana
wydana na podstawie
przeprowadzonych badań
z zakresu genetyki sądowej

k. 207-215 i 440

<p>pobranymi i oznaczonymi do badań stwierdzono obecność krwi ludzkiej. Z kolei z próbek pobranych i oznaczonych do badań z zabrudzeń krwią znajdujących się na brzeszczocie noża wyizolowano DNA pochodzenia męskiego. Profil tego DNA jest zgodny z profilem D. K. (2). Z próbki zaś pobranej z rękojeści noża wyizolowano mieszaninę DNA pochodzącego od co najmniej dwóch osób. Na podstawie analizy uzyskanego wyniku badań genetycznych stwierdzono w w/w mieszaninie cechy profilu DNA charakterystyczne dla D. K. (1). Natomiast nie stwierdzono obecności DNA pochodzącego od D. K. (2) w w/w mieszaninie. Z próbki pobranej zaś z całej powierzchni rękojeści noża uzyskano wynik genetyczny, który nie kwalifikuje się do identyfikacji.</p>			
<p>Z kolei z opinii wydanej na podstawie przeprowadzonych badań daktyloskopijnych z dnia 17 maja 2022 roku stwierdzono, że na zabezpieczonym nożu ujawniono ślady linii papilarnych, które ze względu na zbyt małą liczbę cech szczególnych nie nadają się do identyfikacji.</p>	<p>Opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań daktyloskopijnych</p>	<p>k. 204-206</p>	

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1	Zeznania świadka D. K. (2)	<p>Dokonując karnoprawnego wartościowania zeznań D. K. (2) należy podzielić rozważania w tym zakresie na dwie części, pierwszą dotyczącą czynu kwalifikowanego z a 156 § 1 pkt 2 k.k. i drugą dotyczącą czynu kwalifikowanego z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.</p> <p>W zakresie relewantnym dla tego ostatniego depozycje wskazanego pozostają jednoznaczne a przy tym zgodne z pozostałymi dowodami z osobowych źródeł</p>	

dowodowych, zarówno wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do popełnienia tego przestępstwa, jak i zeznaniami L. P. oraz zbieżne z dokumentami dotyczącymi tego zdarzenia drogowego. Dowody te wzajemnie ze sobą korespondując dały pewną, niesprzeczną podstawę dokonanych w tym przedmiocie ustaleń.

Przechodząc z kolei do ustaleń w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. zacząć należy od wskazania, iż bezsprzecznie dowód ten wraz z wyjaśnieniami oskarżonego stanowił zasadniczą ich podstawę faktyczną. W istocie jedynie wskazani byli bowiem obecni w miejscu i czasie inkryminowanego zdarzenia, czego nie kwestionowali. Z tych względów do ich weryfikacji Sąd posłużył się też dowodami z opinii biegłego chirurga i opinii z zakresu informatyki wraz z bilingami połączeń i treści sms oraz dowodami z dokumentów w postaci protokołu oględzin i dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia. Dodatkowo zeznaniami funkcjonariuszki policji W. B..

Tak więc dokonując ich karnoprawnego wartościowania Sąd zaczął

od analizy merytorycznej zawartości depozycji pokrzywdzonego.

Prowadzi ono jednoznacznie do wniosku, iż niezależnie od etapu pozostają one co do zasady tożsame w zakresie części okoliczności

rudymenarnych dla meritum sprawy.

Pokrzywdzony bowiem w sposób pewny, koherentny i niezmienny opisuje, jak znalazł się w mieszkaniu oskarżonego, kiedy i dlaczego, następnie przedstawia, jak podszedł do śpiącego na łóżku D. K. (3), wszedł pomiędzy łóżko a stojący tam stolik, złapał wskazanego za ramię próbując obudzić i wówczas zadany został mu cios. Przy tym, wynika z nich w sposób jasny, iż nikogo innego wówczas w mieszkaniu nie widział. Depozycje D. K. (2) w tym zakresie, co istotne, znajdują wsparcie w wyjaśnieniach oskarżonego. Tym samym Sąd uznał jej za wiarygodne. W pozostałej zaś części, w której zeznał, iż od tego momentu aż do czasu, gdy oskarżony udzielał mu pomocy, nic nie pamięta, Sąd uznał zeznania D. K. (2) za wykrętne, nieszczerze i nieprawdziwe. Biorąc bowiem pod uwagę, iż są one wewnętrznie sprzeczne, gdyż z jednej strony pokrzywdzony wskazuje, że nic nie pamięta, w

istocie nie wie co się stało, nie wie kto go ugodził nożem, nikogo poza oskarżonym nie widział, nic z tego momentu nie pamięta, to jednak w sposób kategoryczny twierdzi, iż na pewno nie zrobił tego oskarżony D. K. (1) a ktoś inny, nie wie kto, oraz uwzględniając wyjaśnienia tego oskarżonego, że również on w istocie nie wie co się stało, obudził się i zobaczył, że D. K. (2) leci krew więc zaczął udzielać mu pomocy, nikogo innego nie widział, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego depozycje te uznać należy za wspólnie przyjętą wersję mającą na celu odciążenie oskarżonego a twierdzenia przeciwne za pozbawione elementarnej przekonywalności. Tym bardziej, że zaraz po zdarzeniu, jeszcze przez przyjazd policji i pogotowania obaj próbowali dodzwonić się do partnerki pokrzywdzonego L. P., a co najistotniejsze oskarżony rozebrał nie tylko pokrzywdzonego, ale i sam siebie oraz owinął w papier nóż, którym D. K. (2) został zaatakowany a następnie schował go na dnie worka na śmieci, pod innymi śmieciami, następnie zawiązał worek i postawił pod ścianą, przy drzwiach, gotowy do wyniesienia. Nadto uwzględniając wynikający z opinii charakter

rany, jej umiejscowienie, okolice lewej pachwiny, usytuowanie samego pokrzywdzonego, który w momencie ataku znajdował się w dość wąskiej przestrzeni, pomiędzy łóżkiem, na którym leżał oskarżony a stolikiem, który miał za plecami, usytuowanie samego oskarżonego, nie sposób w drodze logicznego wniosku uznać, aby został ugodzony od tyłu i nie widział napastnika, który dodatkowo nie zatrzymywany pozostawił na miejscu zdarzenia narzędzie przestępstwa, jest to racjonalnie wykluczone. Nie bez znaczenia dla oceny pozostaje również to, że w mieszkaniu oskarżonego pokrzywdzony znalazł się tego dnia i w tym czasie w istocie przypadkiem, nie można więc było zakładać, że tam będzie. Z drugiej strony, alogiczne pozostaje w tych warunkach twierdzeń, że sprawca chcąc zaatakować oskarżonego, podjął by działania widząc niespodziewanie inną osobę, sam będąc niezauważonym. Nadto z obdarzonych walorem wiarygodności zeznań funkcjonariuszki policji W. B., która przybyła na miejsce zdarzenia, wynika w sposób pewny, że pokrzywdzony i oskarżony zmieniali podawane jej wersje zdarzenia. Powyższe

implikowało uznaniem zeznań D. K. (2) we wskazanym zakresie za niewiarygodne.

Analogicznie za nieprawdziwe i intencjonalnie nieuczestne Sąd uznał też depozycje wskazanego, w których zaprzeczał, aby tym powyższego były napięcia, nieporozumienia i właśnie pomiędzy nim a oskarżonym, który wbrew ustaleniom nie wywiązywał się z obietnicy pokrycia kosztów naprawy samochodu partnerki pokrzywdzonego, który uszkodził w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 29 stycznia 2022 roku, przez co ta przeciągała się, co w następstwie generowało konflikty między D. K. (2) a L. P.. Przeczą temu bezsprzecznie i niepodważalnie treści sms uzyskane przez biegłego z zakresu informatyki. Zdaniem Sądu pokrzywdzony nadal pozostaje z oskarżonym w relacjach, które właśnie implikowały tym, że tendencyjnie zeznaje on na korzyść oskarżonego, z wiadomych tylko sobie przyczyn, chcąc, aby uniknął on odpowiedzialności. Przy tym, w zaprezentowanych realiach, oceny tej nie zmienia fakt, iż jak wynika z opinii genetycznej na rękojęści noża, na brzeszczocie, którego była krew i DNA pokrzywdzonego, oprócz

		<p>DNA oskarżonego było jeszcze DNA innej osoby. Tym bardziej, że był to nóż kuchenny.</p> <p>Reasumując, biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż zeznania D. K. (2) w połączeniu ze wskazanymi wyżej dowodami, które posłużyły do ich weryfikacji, co istotne w zakresie zgodnym z dokonanymi ustaleniami faktycznymi, dla nich relewantnym, czyli obdarzonym wiarygodnością, dały pewną podstawę faktyczną do poczynienia przyjętych, a znajdujących odzwierciedlenie w opisie obu przypisanych oskarżonemu czynów, ustaleń, niebudzących jakichkolwiek racjonalnych, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, wątpliwości, w tym co do istotnych z punktu widzenia przedmiotu procesu okoliczności przebiegu zdarzeń.</p> <p>Tym samym we wskazanym wyżej zakresie, w jakim pozostają irrelevantne dla meritum sprawy lub niezgodne z poczynionymi ustaleniami Sąd uznał je nie tylko za nieprawdziwe, ale i nieszczerze.</p>	
1.1	Wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1)	Analogicznie i w istocie z tożsamy jak wyżej powodów Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w zakresie w jakim pozostają	

zgodne z dokonanymi ustaleniami faktycznymi w sprawie a znajdującymi odbicie w opisie obu przypisanych mu czynów, w pozostałej zaś części odmówił im waloru wiarygodności uznając je jedynie za linie obrony zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności.

Tak więc odnośnie przypisanego mu czynu kwalifikowanego z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., do którego popelnia się przyznał, Sąd uznał jego wyjaśnienia za prawdziwe, gdyż pozostają w korelacji z dowodami z dokumentów oraz zeznaniami D. K. (2), tworząc wzajemnie uzupełniającą się całość.

Z kolei w zakresie przypisanego mu czynu kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w części w jakiej przeczą dotkanym w sprawie ustaleniom Sąd odmówił im wiary z przyczyn wskazanych już przy ocenie zeznań pokrzywdzonego.

Twierdzenie bowiem, że nie on ugodził nożem D. K. (2), przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności w jakich to nastąpiło, w tym miejsca, usytuowania jego jak i pokrzywdzonego, przy uwzględnieniu faktu, że schował narzędzie przestępstwa, bo jak podał jadł nim wcześniej posiłek i obawiał się, że zostanie bezpodstawnie oskarżony,

		<p>że w mieszkaniu, w którym przebywał tylko on i wyżej wskazany, obaj nie widzieli nikogo innego, nie wiedzą jak to się stało, w świetle reguł prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego Sąd uznał za pozbawione jakiegokolwiek racjonalnej przekonywalności, wręcz infantylne, jak również aberracyjnie, zatem kłamliwe i nieprawdziwe. Tym bardziej, że na skutek uchylania się od pokrycia kosztów naprawy samochodu, który uszkodził, należącego do partnerki pokrzywdzonego, przekładania tego, unikania kontaktu z D. K., jak bezdyskusyjnie dowodzą treści sms-ów, doszło między nimi do konfliktu.</p>	
1.1	Zeznania świadka W. B.	<p>Zeznania świadka W. B. funkcjonariuszki policji, która przybyła na miejsce zdarzenia, choć co do zasady wiarygodne, wewnętrznie spójne i zbieżne z pozostałym zebrany w sprawie, a obdarzonym wiarygodnością, materiałem dowodowym, nie miały istotnego w niej znaczenia. Wskazana nie była bowiem bezpośrednim świadkiem inkryminowanych zdarzeń, a jej depozycje posłużyły jedynie do ustalenia okoliczności mających miejsce po</p>	

		<p>nich, w szczególności zachowania oskarżonego i pokrzywdzonego oraz miejsca znalezienie dowodowego noża, którym zadano obrażenia D. K. (2). W tym aspekcie posłużyły też do weryfikacji depozycji pokrzywdzonego i oskarżonego.</p>	
1.1	Zeznania świadka L. P.	<p>Analogicznie, zeznania L. P., partnerki pokrzywdzonego i użytkowniczki samochodu marki T. (...) nr rej (...) w ocenie Sądu również nie miały zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia w będącej przedmiot osądu sprawie, albowiem nie ujawniły, żadnych istotnych dla niej okoliczności. Wskazana nie była bowiem świadkiem inkryminowanych zdarzeń i nie dysponowała jakąkolwiek relewantną w tym zakresie wiedzą, która przy tak ukształtowanej podstawie faktycznej mogłaby podważyć dokonane co do nich ustalenia faktyczne. Jej zeznania posłużyły więc jedynie do ustalenia okoliczności mających miejsce wcześniej lub później od czynów stanowiących meritum niniejszej sprawy. Przy tym i te przedstawia w sposób wybiórczy, oszczędny i niechętny. Potwierdza okoliczności oczywiste, które pozostają</p>	

		<p>bezsprzeczne, w pozostałym zakresie zastawiając się niepamięcią, czy niewiedzą. Karnoprawne wartościowanie jej depozycji prowadzi też do jednoznacznego wniosku, iż podobnie jak pokrzywdzony, stara się zeznawać w sposób zmierzający tendencyjnie do odciążenia oskarżonego, do przedstawienia go w jak najkorzystniejszy świetle, zwłaszcza nieporozumienia, sporu i konfliktu jaki narósł pomiędzy D. K. (2) a oskarżonym, indukowanego opóźnieniami tego ostatniego w pokryciu kosztów naprawy samochodu wskazanej, który uszkodził, dowodowo niepodważalnie potwierdzonego obiektywnym dowodem w postaci bilingami połączeń i treści sms. W tej sytuacji Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania L. P. jedynie w części zgodnej z dokonanymi ustaleniami w pozostałym zakresie odmawiając im wiarygodności.</p>	
1.1	<p>Opinie: opinia sądowo psychiatryczno psychologiczna, biegłego z zakresu chirurgii, opinia genetyczna, opinia</p>	<p>Sąd obdarzył wiarygodnością opinie wszystkich powołanych w sprawie biegłych, w tym opinie: sądowo psychologiczno-psychiatryczną, genetyczną,</p>	

	<p>daktyloskopijna i opinia z zakresu</p>	<p>daktyloskopijną, informatyczną oraz biegłego z zakresu chirurgii, uznał je bowiem za pełne, jasne, spójne oraz sporządzone zgodnie z zasadami sztuki. Wszystkie osoby powołane w tym charakterze mają stosowne wykształcenie, wynikającą z niego wiedzę specjalistyczną, jak i praktykę i wynikające z niej doświadczenie. W sprawie nie ujawniły się także żadne okoliczności, które podważyłyby obiektywność czy wiedzę biegłych, jak również na takowe nie wskazały strony. W związku z powyższym Sąd analizując wszystkie zarówno pisemne jak i ustne opinie biegłych w niniejszej sprawie potraktował je jako w pełni rzetelne i profesjonalne, zaś wyciągnięte wnioski za rzeczowe i przekonujące. W świetle zaprezentowanej oceny, Sąd oparł na nich swoje ustalenia w sprawie.</p>	
<p>1.1</p>	<p>Dokumenty stanowiące materiał dowody w sprawie, w tym wszystkie wyszczególnione w stanie faktycznym, m.in. protokoły, szkice, wyroki, decyzja, bilingi połączeń, zdjęcia</p>	<p>Oceniając protokoły oraz wszystkie pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy a stanowiące materiał dowody w sprawie i uznając je za wiarygodne, Sąd kierował się tym, iż korespondują one tak z osobowymi źródłami dowodowymi jak i między sobą, tworząc spójną całość, dającą</p>	

		podstawę do poczynienia pewnych ustaleń. Nadto uwzględnił również to, że zostały sporządzone w przypisanej formie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, przez uprawnione do tego osoby, zaś ich treść nie budzi wątpliwości Sądu ani stron. Przy tym żadne inne dowody ich nie podważają.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	punkt 1	D. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W paragrafie pierwszym art. 156 k.k. stypizowano powszechne, skutkowe			

przestępstwo spowodowania ciężkiego, wyszczególnionego w nim, uszczerbku na zdrowiu. Przedmiotem jego ochrony jest więc zdrowie człowieka. Koniecznym dla jego bytu jest ustalenie związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem sprawcy a skutkiem. Od strony samych czynności wykonawczych ustawodawca nie wprowadził w tym wypadku żadnych ograniczeń. Przy czym „ciężki uszczerbek na zdrowiu” jest pojęciem zbiorczym obejmującym szczegółowo wskazane ciężkie skutki dla zdrowia ludzkiego wymienione w § 1 art. 156 k.k., w tym w postaci choroby realnie zagrażającej, życiu przez co należy rozumieć taki stan, w którym następuje poważne zaburzenie podstawowych czynności układów narządu np. ośrodkowego układu nerwowego, układu oddechowego lub krążenia, z powodu których w każdej chwili można spodziewać się zahamowania i ustania ich czynności, a zatem zgonu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1983 roku, II KR 191/83). Z kolei od strony podmiotowej czyn zabroniony opisany w art. 156 § 1 k.k. ma charakter umyślny. Przy tym sprawca może działać

z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego. Sprawca musi zatem obejmować swą świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swym zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, in concreto w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, z tym wszak, że sama postać ciężkiego uszczerbku nie musi już być sprecyzowana w świadomości sprawcy, gdyż, jak wskazuje się w orzecznictwie i doktrynie, zamiar ten może przyjąć postać tzw. zamiaru ogólnego. Przyjmowanie takiego zamiaru przy przestępstwach przeciwko życiu i zdrowiu wymaga, aby gdy chodzi o art. 156 § 1 k.k., zamiar sprawcy obejmował nie jakiegokolwiek naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, ale w aspekcie choćby ewentualnym, ciężki uszczerbek na zdrowiu, w tym wynikający np. ze sposobu jego działania. Ponadto, między zachowaniem sprawcy a owym skutkiem musi istnieć związek przyczynowy, choć oczywiście nie jest wymagane uświadomienie sobie przez niego dokładnego przebiegu tego związku (vide: wyrok SN z dnia 13 stycznia 2011 roku, II KK 188/10).

Przez pryzmat powyższego, biorąc po uwagę całą zawartość stanu faktycznego i prawnego, Sąd uznał D. K. (1) za winnego przypisanego mu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., albowiem w dniu 28 lutego 2022 r. w N. godząc D. K. (2) nożem w okolicę lewej pachwiny doprowadził do powstania rany kłutej o długości ok. 2 cm poniżej więzadła pachwinowego penetrującej w okolicę żyły udowej powodując rozległe uszkodzenie w postaci rozdarcia żyły udowej o długości około 2 cm sięgające powyżej więzadła pachwinowego lewego oraz przecięcie żyły odpiszczelowej, które to obrażenia stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonego, czyli wywołał ciężki uszczerbek na jego zdrowiu. Wobec tego obrażenia powstałe u D. K. (2) bezsprzecznie pozostają w związku przyczynowym z działaniem oskarżonego bowiem w wypadku wyeliminowania wskazanego działania skutki te by nie nastąpiły. Z kolei analiza występujących w sprawie okoliczności, zwłaszcza dotyczących właśnie sposobu działania oskarżonego, rodzaju użytego narzędzia, gabarytów przedmiotowego noża, zwłaszcza długości ostrza,

umieszczenia ciosu, w tym przypadku, jednoznacznie zdaniem Sądu prowadzi do wniosku, iż nie tylko obejmował on swoim intelektem skutek swojego działania w postaci choroby realnie zagrażającej życiu ale i chciał go osiągnąć, czyli dowodzi, iż działał z zamiarem bezpośrednim. Oczywiście nie mógł mieć świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swego działania, ale wobec zaprezentowanych okoliczności, w ocenie Sądu, jako osoba o co najmniej przeciętnym doświadczeniu, działał on ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy, czyli poważnych obrażeń i tego chciał. Zatem wypełnił on swoim zachowaniem nie tylko ustawowe znamiona strony przedmiotowej wskazanego przestępstwa, ale i podmiotowej.

Wprawdzie jak wynika z omówionej już opinii sądowo psychiatryczno-psychologicznej wydanej na podstawie analizy materiału zawartego w aktach sprawy oraz badania D. K. (1), biegli rozpoznali u wskazanego organiczne zaburzenia osobowości, nie stwierdzając objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, i w

konsekwencji ograniczoną w stopniu znacznym możliwość do pokierowania swoim postępowanie, czyli ograniczoną poczytalność w rozumieniu art. 32 § 2 k.k. w stosunku do czyn kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., to jednak znaczy, iż oskarżony tej poczytalności nie miał wyłączonej, a nadto ustalony u wskazanego poziom intelektualny zdaniem opiniujących pozwalał mu na rozumienie sytuacji ujętej w zarzucie oraz przewidywanie jej konsekwencji prawnych, co oznacza, że miał on w zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynu, nie była ona ograniczona.

Konkludując, uwzględniając całą zawartość stanu faktycznego i prawnego w ocenie Sądu pozwala on, bez żadnych wątpliwości w tym zakresie i konieczności przeprowadzania innych dowodów, na uznanie oskarżonego D. K. (1) winnym przypisanego mu czynu kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	punkt 2	D. K. (1)
---	--	---------	-----------

Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Sąd uznał, że zebrany materiał dowodowy nie nasuwając zastrzeżeń co do poszczególnych okoliczności ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego znajdującego wyraz w opisie przypisanego oskarżonemu, drugiego z zarzucanych mu czynów i bez żadnych wątpliwości pozwala na jego kwalifikację z art. 244 k.k. w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>Przestępstwo stypizowane w art. 244 k.k. stanowi, że wskazanej w sentencji karze podlega ten, kto od strony przedmiotowej nie stosuje się do orzeczonego przez sąd wymienionego w jego treści zakazu lub nakazu, czyli wymaga stwierdzenia, że sprawca naruszył orzeczony wobec niego konkretny obowiązek lub nakaz i to w czasie jego obowiązywania, a więc po uprawomocnieniu się orzeczenia w tym przedmiocie, zatem jest to przestępstwo indywidualne, którego podmiotem może być tylko osoba zobowiązana do ich wykonania. Należy przy tym podnieść, że do bytu przestępstwa wystarczające jest jednorazowe zachowanie sprzeczne z orzeczeniem</p>	

sądu, które narusza dobro jakim jest funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Jest to przestępstwo formalne. Dla przypisania odpowiedzialności karnej nie ma znaczenia, że orzeczenie nakładające określony nakaz lub obowiązek uległo zatarciu w monecie orzekania o tej odpowiedzialności. Od strony zaś podmiotowej występki ten ma charakter umyślny i może zostać popełniony zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym, jako że sama treść przepisu art. 244 nie wskazuje, że możliwe jest przyjęcie tylko określonej formy zamiaru.

Z kolei odnosząc się do przestępstwa stypizowanego w art. 180 a k.k. wskazać należy, iż jego ustawowe znamiona strony przedmiotowej wypełnione są, gdy sprawca prowadzi pojazd mechaniczny w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu wbrew decyzji organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Wyróżnimy tutaj dwa przedmioty ochrony. Pierwszym jest bezpieczeństwo w komunikacji, dalszym zaś - szeroko rozumiany porządek publiczny i działalność organów państwa. Czyn ten może być popełniony tylko przez działanie i ma charakter formalny.

Nadto czyn zabroniony z art. 180a k.k. ma charakter indywidualny, gdyż dopuścić się go może sprawca, wobec którego organ administracyjny wydał decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Jego znamiona zostają zrealizowane wówczas, gdy wobec sprawcy wydano decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Cofnięcie uprawnień może nastąpić w drodze administracyjnej. W myśl art. 103 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jedn.: Dz.U.2021.1212 z późn. zm.) starosta wydaje decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w przypadku stwierdzenia braku zdolności do kierowania pojazdem, naruszenia przez kierującego przepisów oraz orzeczenia sądu. Do pierwszej grupy należy istnienie przeciwwskazań do kierowania pojazdem - zdrowotnych (na podstawie orzeczenia lekarskiego) lub psychologicznych (na podstawie orzeczenia psychologicznego) - albo utrata kwalifikacji na podstawie wyniku egzaminu państwowego przeprowadzonego w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy lub niezgłoszenia się we wskazanym terminie na egzamin państwowy, który miał być przeprowadzony

w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 lit. b tej ustawy.

Cofnięcie uprawnień może nastąpić także w razie ponownego przekroczenia liczby 24 punktów otrzymanych za naruszenie przepisów ruchu drogowego w ciągu 5 lat od dnia wydania skierowania na kurs reedukacyjny, popełnienia w okresie próbnym trzech wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub jednego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz kierowania pojazdem w przedłużonym okresie, o którym mowa w art. 102 ust. 1d (chodzi o kierowanie pojazdem mimo wydania decyzji administracyjnej o zatrzymaniu prawa jazdy, starosta wydaje wówczas decyzję administracyjną o przedłużeniu okresu, na który zatrzymano prawo jazdy, do 6 miesięcy).

Należy wskazać, że przestępstwo z art. 180a k.k. od strony podmiotowej wymaga umyślności, ale wobec treści przepisu nie wykluczającej żadnej z form zamiaru, może być popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i wynikowym.

Odnosząc powyższe rozważania prawne do ustaleń faktycznych Sad uznał D. K. (1) również

za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 244 k.k. w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., albowiem wobec dwukrotnej już karalności z art. 180a k.k. a nadto z art. 178b k.k., prawomocności tych wyroków, decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień, z uwagi na przekroczenie dozwolonej liczby punktów karnych, czyli wiedząc zarówno o prawomocnie orzeczonym zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych jak i cofnięciu uprawnień, do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii Am/B1/B, pomimo to, w istocie wbrew zakazom, w czasie ich obowiązywania, nie stosując się do nich, bez uprawnień, w dniu 29 stycznia 2022 roku w N. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki T. (...) o nr rej. (...). Zachowaniem tym, stanowiącym jeden czyn w rozumieniu prawa karnego, wypełnił więc bezsprzecznie zarówno znamiona strony przedmiotowej przestępstw stypizowanych w art. 244 k.k. jak i 180 a k.k. jak i podmiotowej. Powyższe implikuje bowiem uznaniem, iż działał z zamiarem bezpośrednim, mając świadomość niezastosowania się do decyzji Starosty (...) nr (...) z dnia 14 września 2020 roku

o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii Am/B1/B oraz niezastosowania się do orzeczonego względem jego osoby środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zarówno w sprawie Sądu Rejonowego w Legionowie o sygn. akt II K 591/21 jak i Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim o sygn. akt II K 615/21, i chciał się tak zachować, a twierdzenia przeciwnie w realiach sprawy pozbawione są jakikolwiek przekonywalności. Wobec tego należało przyjąć, że w niniejszej sprawie zachodzi rzeczywisty zbieg wskazanych przepisów ustawy.

W tym miejscu wskazać trzeba, iż jak wynika z opinii sądowno-psychiatryczno-psychologicznej, co do tego czynu D. K. (1) miał w pełni zachowaną zdolność do zrozumienia znaczenia czynu oraz do pokierowania swoim postępowaniem, czyli nie tylko rozpoznawał normy obowiązujące w tym zakresie, ale mógł zachować się zgodnie z nimi.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K. (1)	punkt 1	kara pozbawienia wolności	Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami określonymi w art. 53 k.k., zatem miał na uwadze stosownie do wynikających z nich z nich dyrektyw względy sprawiedliwościowe, a mianowicie adekwatność reakcji penalnej do

powagi tego czynu, która wyraża się w znalezieniu odpowiedniego stosunku pomiędzy karą a stopniem winy i społecznej szkodliwości czynu. Właśnie przez pryzmat powyższego, Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisany czyn kwalifikowany z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. k.k. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając wskazaną karę, Sąd uwzględnił wszystkie brane w tym zakresie ustawowo pod uwagę, relewantne w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie okoliczności, w tym zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające.

I tak zaczynając od oceny stopnia winy jako zasadniczego czynnika limitującego wymiar kary, która musi być do niego dostosowana i nie może go przekroczyć, wskazać wprawdzie należy, iż oskarżony jest osobą pełnoletnią, dojrzałą i doświadczoną, to jednak jego poczytalność in tempore crimini w stosunku do tego czynu była w znacznym stopniu ograniczona. Miał on wprawdzie zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia jednak na skutek zmian w obrębie ośrodkowego układu nerwowego, m.in.

na skutek doznanego urazu głowy, jego zdolność do pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym, implikując w świetle karnoprawnego wartościowania przyjęciem przez Sąd, że stopień winy D. K. (1), właśnie w konsekwencji tej ustawowej okoliczności, nie był znaczny.

Przechodząc z kolei do oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, który pomimo, że oceniany in abstracto przez ustawodawcę jest wysoki, co wyraża się w ustawowym zagrożeniu karą, które kształtuje się od 3 lat pozbawienia wolności, czyniąc z przestępstwa stypizowanego w art. 156 § 1 k.k. zbrodnię, do 15 lat pozbawienia wolności, to na tle konkretnych okoliczności będącej przedmiotem rozpoznania sprawy za taki uznany być nie może. Wyważenie wszystkich branych w tym względzie pod uwagę okoliczności skutkuje bowiem uznaniem, iż jest on przeciętny, niższy od założonego przez ustawodawcę. Przy tym w indywidualnych realiach przedmiotowego czynu ocena ta determinowana jest zarówno okolicznościami stanowiącymi desygnat tak jego strony

przedmiotowej jak i podmiotowej.

Zatem na korzyść D. K. (1) w tym aspekcie Sąd uwzględnił zwłaszcza okoliczności i sposób popełnione tego czynu, natężenie działania, skalę czynności wykonawczych, oskarżony zadał w istocie jedno uderzenie, nie powtarzał go, nie było to zachowanie, przygotowane, przemyślane, i zaplanowane, a nagłe i raptowne. Nie bez znaczenia pozostaje też rodzaj, położenie i rozmiar doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, a zwłaszcza jak sam zeznał brak trwałych ujemnych następstw i konsekwencji. Nie można też zupełnie nie zauważać czy bagatelizować miejsca i sytuacji w jakich doszło do popełnienia tego czynu. Istotne znaczenie w tym zakresie ma również sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu przedmiotowego przestępstwa w tej części, w której widząc poważne skutki swojego działania udzielił bezzwłocznej pomocy pokrzywdzonemu oraz aktualna postawa samego D. K. (2), który nie tylko nie jest zainteresowany ukaraniem oskarżonego ale chciałby aby nie poniósł on żadnych konsekwencji, do czego próbował wbrew faktom

i logice doprowadzić składając nieszczerze i nieprawdziwe, z przyczyn wyżej wskazanych, zeznania.

Natomiast po stronie okoliczności przemawiających na niekorzyść przy ocenie stopnia ujemnej kryminalnej zawartości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj użytego narzędzia, dobro chronione prawem, które naruszone zostało przypisanym wskazanemu przestępstwem oraz tło na jakim doszło do przestępstwa, czyli bezsprzecznie, brak pokrycia kosztów naprawy samochodu, który oskarżony uszkodził i problemy pokrzywdzonego z tego wynikające, a od strony podmiotowej postać zamiaru i motywy działania, nie znajdujące żadnego zrozumienia. Kształtując karę za tego rodzaju przestępstwo Sąd nie mógł także pominąć względów oddziaływania kary na świadomość prawną społeczeństwa. Czyn bowiem, którego dopuścił się oskarżony stanowi zbrodnię powszechnie potępianą w oczach społeczeństwa, aczkolwiek kara nawet i w tym aspekcie nie może być prostym odwetem. Bilans powyższego skutkował w ocenie Sądu uznanie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego

oskarżonemu a kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. jest w jego indywidualnej ocenie przeciętny.

Jako istotną okoliczność obciążającą Sąd potraktował dotychczasową kilkukrotną karalność D. K. (1), w tym za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i to charakteryzujące się analogicznym sposobem jego popełnienia, też przy użyciu nożna, z art. 180a k.k. czy z art. 178b k.k., co dowodzi, że dotychczasowe kary nie odniosły swojego celu w zakresie prewencji indywidualnej, nie zapobiegły powrotowi oskarżonego na drogę przestępstwa, nie wdrożyły oskarżonego do przestrzegania prawa, a on sam nie wyciągnął z nich żadnych wniosków i konsekwencji. Nadto warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia.

Konkludując, w świetle stwierdzonego stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, powyżej wskazanych, właściwych sprawie będącej przedmiotem osądu okoliczności obciążających i łagodzących, Sąd uznał karę pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i

6 miesięcy, czyli równą dolnej granicy sankcji przewidzianej w ustawie, za karę adekwatną i sprawiedliwą, zdolną odnieść wobec D. K. (1) rolę wychowawczą i tym samym wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego, pozwalającą też na zrozumienie wagi i skutków czynu jakiego się dopuścił, jednocześnie spełniającą też cele w zakresie społecznego oddziaływania.

Odnosząc się jeszcze w tym miejscu do art. 31 § 2 k.k. i wskazanej tam możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary sam fakt działania sprawcy przestępstwa w takim stanie, i to jak przyjmuje się w orzecznictwie, nawet w skrajnych przypadkach, gdy zbliża się on do niepoczytalności, nie implikuje konieczności zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przepis ten jedynie statuuje taką możliwość, czyli Sąd rozpoznający sprawę może, ale nie musi, zastosować tej instytucji prawnej. Rozstrzygnięcie o zastosowaniu lub niezastosowaniu dobrodziejstwa tej instytucji jako dotyczące kwestii tylko i wyłącznie wymiaru kary, jako takie musi uwzględniać wszystkie ogólne i szczególne dyrektywy jej wymiaru. Nadzwyczajne złagodzenie kary jest

czymś wyjątkowym. Dlatego też wyjątkowymi okolicznościami musi wykazać się sprawca, aby mógł z takiego złagodzenia kary skorzystać (vide: wyrok SA w Warszawie z dnia 21 listopada 2012 roku, II Aka 346/12).

Z jednej strony niewątpliwie fakt, iż D. K. (1) in tempore crimini miał w znacznym stopniu ograniczoną poczytalność, która obejmowała zdolność do pokierowania postępowaniem, czyli dotyczyła jedynie jednej funkcji, rzutował jednak w znaczący sposób na stopień winy, poprzez jego zmniejszenie, co zgodnie z limitującą funkcją winy wobec kary, gdyż ta nie może przekraczać ustalonego stopnia winy, nie mogło pozostać bez wpływu właśnie na wymiar kary, i implikowało wspólnie z innymi wskazanymi na korzyść oskarżonego okolicznościami, w tym stopniem społecznej szkodliwości czynu, wymiarem kary bliskiej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Z drugiej fakt, iż ograniczenie w stopniu znaczny poczytalności oskarżonego nie obejmowało jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu, w zestawieniu z pozostałymi wskazanymi okolicznościami obciążającymi, zwłaszcza

z faktem dotychczasowej wielokrotnej karalności, w tym jak już wskazano z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., sprzeciwiło się skorzystaniu z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Właśnie wyważenie wszystkiego skutkowało wymiarem kary, wprawdzie w granicach ustawowego zagrożenia, ale blisko dolnej jego granicy. Przy tym, wymierzając oskarżonemu taką karę, Sąd miał na uwadze zarówno cele kary jakie ta powinna odnieść w stosunku do sprawcy, czyli prewencję indywidualną, jak i cele w zakresie społecznego oddziaływania w kierunku kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czyli prewencję ogólną. Miał też na uwadze, to, że surowe karanie osób takich jak oskarżony, o ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności, ponad zasięg ich winy, tylko dla odstraszenia ewentualnych innych, całkowicie poczytalnych i w pełni odpowiedzialnych za swoje czyny sprawców, po to, by w ten sposób kształtować ich „świadomość prawną”, byłoby oczywistym sprzeniewierzeniem wymaganiom kary sprawiedliwej i przez to na pewno nie skutkowałoby powstaniem

			<p>w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i postaw (vide: wyrok SA. we Wrocławiu, wyrok z dnia 6 maja 2005r., sygn. akt II A Ka 112/05).</p>
D. K. (1)	Punkt 2	Kara pozbawienia wolności	<p>Podobnie, wymierzając oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za drugi z przypisanych mu czynów, kwalifikowany z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. 189 § 1 k.k. Sąd zważył wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające.</p> <p>Jako okoliczność obciążającą uznano znaczny stopień winy oskarżonego bowiem w sprawie, w świetle ocenianych w odniesieniu do powszechnie przyjętych norm społecznych, nie zaszyły żadne anormalne okoliczności motywacyjne, które mogłyby usprawiedliwić takie zachowanie. Oskarżony jest pełnoletni i doświadczony i w stosunku do tego czynu w pełni poczytalny.</p> <p>Nadto pomimo przeciętego stopnia społecznej szkodliwości czynu stanowiącego przedmiot osądu, ocenianego in abstracto przez ustawodawcę, a odzwierciedlający się w wysokości ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności przewidzianą za</p>

przypisane mu przestępstwo, której górna granica wynosi 5 lat, Sąd na niekorzyść uwzględnił znaczny stopień ujemnej kryminalnej jego zawartości oceniany indywidualnie, na tle niniejszej sprawy, wyrażający się w tym wypadku zarówno w okolicznościach stanowiących desygnat tak jego strony przedmiotowej jak i podmiotowej. Tak więc od strony przedmiotowej Sąd wziął po uwagę sposób i okoliczności jego popełnienia, rodzaj naruszonych przestępstwem dóbr oraz fakt, iż przypisanym czynem oskarżony godził w dobra prawne chronione w dwóch różnych przepisach, co znalazło wyraz w jego kumulatywnej kwalifikacji, a co z kolei oddaje właśnie stopień jego bezprawia. Natomiast od strony podmiotowej postać zamiaru.

Kształtując karę za tego rodzaju przestępstwo jak to będące przedmiotem osądu Sąd i w tym wypadku nie mógł także pominąć względów prewencji ogólnej.

Jako znaczną okoliczność obciążającą Sąd potraktował bezsprzecznie dotychczasową kilkukrotną karalność D. K. (1), w tym za przestępstwa z art. 180a

k.k. czy 178b k.k.
Bezsprzecznie zdaniem Sądu świadczy to o tym, iż dotychczasowe kary nie odniosły swojego celu, nie wdrożyły oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego, a on sam nie wyciągnął z nich stosownych konsekwencji. Nadto warunki i właściwości osobiste.

Natomiast na korzyść oskarżonego jako okoliczności pozwalające na wymierzenie mu wprawdzie kary pozbawienia wolności jednak wyważonej, bliższej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd uwzględnił w głównej mierze fakt, iż w istocie przyznał się on do popełnienia przypisanego mu czynu, i nie utrudniał postępowania. Przy tym nie umniejsza i nie może eliminować znaczenia przyznania się do winy fakt dysponowania przez organy ścigania przed przesłuchaniem oskarżonego dowodami świadczącymi o popełnieniu przez niego przestępstwa (vide: OSNKW 1981r., z. 10, poz. 54). Taka postawa oskarżonego, zdaniem Sądu, winna z kolei spotkać się z adekwatną reakcją i nie może zostać pominięta.

Właśnie bilans powyższych okoliczności korzystnych i niekorzystnych, nadanie

			<p>im właściwej wagi przez pryzmat zasad wymiaru kary, właściwe ich wyważenie, w ocenie Sądu, w realiach będącej przedmiotem osądu sprawie, szczególnie w świetle dotychczasowej karalności, implikował uznanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą i adekwatną. Pozwoli ona oskarżonemu na zrozumienie wagi czynu jakiego się dopuścił, tym samym będzie w stanie odnieść wobec niego rolę wychowawczą i wdroży jednak wskazanego do życia w poszanowaniu prawa, tym samym zmniejszając prawdopodobieństwo ponownego wchodzenia w konflikt z nim.</p>
D. K. (1)	Punkt 3	Kara łączna pozbawienia wolności	<p>Łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec D. K. (1) za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, Sąd z jednej strony uwzględnił bliskie korelacje czasowe między nimi i fakt dominacji jednego czynów nad drugim, z uwagi na zawartość kryminalnego bezprawie, z drugiej ich rodzaj, różnorodność dobra, w które godzą oraz brak łączności przedmiotowej. Nadto cele stawiane karze z punktu jej indywidualnego oddziaływania na skazanego, jak i</p>

względ na zasadę prewencji ogólnej, która nakazuje uwzględnienie tego aspektu prewencji generalnej, który przeciwdziałać ma odczuciu społecznemu, iż kara łączna jest nieusprawiedliwionym promowaniem skazanego, tylko z tego powodu, że popełnił wiele przestępstw. W konsekwencji Sąd dokonując analizy niniejszej sprawy przez pryzmat wskazanych wyżej okoliczności i łącząc kary jednostkowe orzeczone za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, opierając się na zasadzie asperacji, orzekł wobec wskazanego karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Reasumując, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji, co zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny oraz orzecznictwa sądowego, stanowi rozwiązanie o charakterze wyjątkowym. Podobnie jak zastosowanie zasady kumulacji kar polegającej na ich sumowaniu, które również powinno należeć do rzadkości, ponieważ z reguły kara taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacji.

			<p>Wymierzając zatem wskazaną karę Sąd uznał, iż w świetle całokształtu przedstawionych wyżej okoliczności branych pod uwagę przy określaniu wysokości kary łącznej brak jest podstaw do uznania, że wymierzenie jej w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jak i orzeczenie tej kary w wysokości dolnej granicy, jest właściwą oceną zachowania się skazanego. Wręcz przeciwnie - Sąd uznał, iż ich wyważenie nakazuje właśnie zastosowanie wskazanej wyżej zasady asperacji.</p>
D. K. (1)	Punkt 4	Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych	<p>W świetle art. 42 § 1a pkt 2 k.k. sąd obligatoryjnie orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w art. 244 k.k., z czym mamy, jak wskazują bezsprzecznie dokonane ustalenia faktyczne, do czynienia w niniejszej sprawie, w której z uwagi na konieczność kumulatywnej kwalifikacji, stosownie do treści art. 11 § 3 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę za jedno z przypisanych mu przestępstw właśnie w oparciu o wskazany przepis. Powyższe implikowało więc koniecznością orzeczenia przedmiotowego zakazu. Dodatkowo, już tylko na marginesie, wobec</p>

orzeczenia przedmiotowego zakazu w oparciu o wyżej przywołany przepis, wskazać należy, iż zgodnie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. skazanie z art. 180 a k.k. również skutkuje obowiązkiem wydania takiego rozstrzygnięcia. Biorąc z kolei pod uwagę fakt, iż oskarżony skazywany był, jak ustalono w stanie faktycznym, za przestępstwa stypizowane w art. 178b k.k. i w art. 180a k.k., zatem miał już prawomocnie orzekany zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ostatnio wyrokiem z 2 grudnia 2022 roku, który uprawomocnił się 10 grudnia 2022 roku, a zatem brak jakiegokolwiek refleksji po jego stronie, przeciwnie, zupełne bagatelizowanie orzeczonych zakazów, dodatkowo cofnięcia uprawnień decyzją administracyjną, okazywanie braku jakiegokolwiek poszanowania norm obowiązujących w tym zakresie, orzeczeniom sądów, Sąd uznał za konieczne orzeczenie wobec D. K. (1) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K. (1)	Punkt 5	Zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. K. (1) w pkt 3 niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, wobec wprowadzenia w czasie trwania tymczasowego aresztowania w przedmiotowej sprawie do wykonania kary prawomocnie orzeczonej w innej sprawie (k. 142) od dnia 28 lutego 2022 roku od godziny 13.00 do dnia 16 marca 2022 roku do godziny 13.00, od dnia 11 października 2022 roku od godziny 13.00 do dnia 25 listopada 2022 roku.
D. K. (1)	Punkt 6	Przepadek dowodów rzeczowych	Sąd wobec stwierdzenia, iż dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych nr I/75/22/P, poz.1, w postaci noża służył do popełnienia przestępstwa, orzekł jego przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie.
D. K. (1)	Punkt 7	Dowody rzeczowe	Stosownie do treści art. 230 k.p.k., dowody rzeczowe zbędne dla

		<p>postępowania zwraca się osobie uprawnionej. O tym, która osoba uprawniona jest do ich odbioru decyduje prawo cywilne. W tym przypadku dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych II/83/22/P poz. 2 należało zwrócić oskarżonemu D. K. (1), natomiast dowód rzeczowy wskazany pod poz. 3 oraz dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych III/112/22/P poz. 3 należało zwrócić pokrzywdzonemu D. K. (2). W świetle zebranych dowodów nie ulega bowiem wątpliwości, iż wskazane dowody rzeczowe pozostają zbędne dla postępowania a osobami uprawnionymi są wyżej wskazani.</p>
<p><i>inne zagadnienia</i></p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>		

Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 8	Uwzględniając fakt, iż oskarżony przebywa w areszcie śledczym, długość zarówno tego okresu jak i orzeczonej mu kary pozbawienia wolności oraz jego sytuację majątkową, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych przejmując je wraz z opłatą na rachunek Skarbu Państwa..	
Podpis		
SSO Małgorzata Młodawska-Piaseczna		